

Ob prvem zoru pa je nesrečni priklenjenec začutil, da so roke popustile vrata in da je zapah izginil. S polomljenimi kostmi in pokvečenim nosom je odbežal, ne da bi še kaj zahteval, in se ni ustavil prej, dokler ni prišel domov v posteljo, kjer se je odel čez glavo.

Ko se je Cilka vzbudila, je zagledala ob svojem zglavju človeka, ki je bil oblečen v črn žamet in je imel ob boku meč.

»Kako se imenuješ, podanica?« jo je vprašal rezko.

»Cilka. Izvolite?« je odvrnila s tresočim se glasom.

»Je li ta hiša z zlato opravo tvoja?«

»Da, gospod, a vam je na razpolago...«

»Menim. Jaz sem veliki dvornik baronije Kerver in sprejemem v svoje varstvo tebe in tvojo posest. Podpiši ta papir!«

»Gospod, ne znam pisati...«

»Nič ne de! Tudi jaz ne znam, ker to za plemiča ni potrebno. Potrди pa z znamenjem križa — tu, blizu mojega!«

»Gospod...« se je branila Cilka.

»Aha, braniš se napraviti sveto znamenje našega odrešenja? O, gotovo si čarovnica!...«

Uboga Cilka je prestrašena planila s postelje in tekla, da bi pribežala v hlev. Veliki dvornik jo je hotel doteči, a na hlevskih vratih je naletel na kravo, ki je imela glavo v hlevu in se je držala Cilka za roge.

»O, ne uideš mi, čarovnica!« je divje zakričal in zgrabil kravo za rep, da bi jo z vso silo zvlekel iz vrat.

»Abrakadabra!« je zaklicala tedaj Cilka in izpustila roge. »Drži mojo kravo in krava naj drži tebe, dokler ne obletita sveta!«

Kar je Cilka rekla, se je zgodilo: krava je izginila ko blisk, in z njo na repu je izginil nesrečni dvornik. Šla sta čez hribe in doline, čez reke, jezera in morja, šla skozi gošče in čez jase, zmrzovala v snegovih Sibirije, žgala se v pesku Sahare, preplazila Himalajo in Alpe in se končno čez šestintrideset ur ustavila na glavnem trgu mesta Kerver.

Veliki dvornik, držec se kravi za rep, ni bil vsakdanja prikazen. Zato se je zbralo na glavnem trgu sila ljudstva. Dostojanstvenik je pa vkljub neštetim sledovom prisilnega izlefa gledal zviška na občinstvo, ki se mu je smejala in rogalo. Sredi splošne zabave pa je buša naenkrat izginila, in dvornik se je šepajoč odpravil domov, da bi si privoščil zaslužen počitek. (Konec.)

Daniilo Gorinšek:

Majska.

*Začebljala ptica lastovica,
zašumljala biserna vodica,
završala tratica zelena,
od pavsod le pesem veje ena...*

*Od pavsod le pesem veje ena
kakor matere srce iskrena,
pesem sreče, pesem nad,
od pavsod: pomlad, pomlad!*
